Recensie: Joe Singalong Party ***1/2

Antwerp Expo Antwerpen
zaterdag 19 oktober 2024

foto © Joe België

Recensie:
Het is geen publiek geheim dat ik naar Joe luister. Weliswaar al enkele maanden niet meer naar de 'gewone' versie, maar naar Joe '80s en '90s. Dat komt omdat er iets scheelt met de frequentie van de 'gewone' op mijn DAB+ radio, het signaal genereert blijkbaar bij mij te vaak fouten zodat je om de zo veel tijd de muziek of de babbels hoort wegdeemsteren tot er niets meer te horen is. Dat het er ooit van zou komen dat ik naar de Joe Singalong Party zou trekken, stond dan ook in de sterren geschreven. Eerlijk? Dit jaar werd ik vooral over de streep getrokken omdat Tony Hadley (Spandau Ballet) optrad. Het plan was dat ik hem deze zomer in Oostende zou zien, maar dat feest ging niet door. Het festival werd last minute namelijk gecanceld. Er waren namelijk te weinig tickets verkocht.

Niet zo bij de Joe Singalong Party waar ik een hal van Antwerp Expo aardig vol zag lopen nog voor het feestje begon om half negen. Anke Buckinx stelde het al vroeg 'Dat is hier precies een familiefeest' en zo voelde het ook aan. Want hoewel ik dacht vooral tussen veertig plussers te zitten, blijkt de radiozender ook jongere generaties aan te spreken. Grote afwezige was helaas Raf Van Brussel die opnieuw opgenomen is in een Antwerps ziekenhuis. Speciaal voor hem, om hem een hart onder de riem te steken en een spoedig herstel te wensen, vroeg Rani de band om 'We will rock you' in te zetten waarop de Joe luisteraars 'We will Raf you. Love you!' keelden.
Bram en Lennert en band vormden de muzikale rode draad doorheen de avond. Jan Bosman stelde iets voor middernacht vast dat er nog geen enkel nummer van ABBA te horen was geweest en dreigde ermee dat ie op zondag niks anders dan ABBA-nummers zou draaien tijdens zijn slot op Joe. Dan al voelde je het aankomen dat de show zou toewerken naar een ABBA-medley door het duo dat wij alvast beter vinden dan Cleymans en Van Geel.
Bram en Lennert toonden namelijk dat ze een breed scala aan muziekstijlen aankunnen, hun stemmen nog eens bijzonder goed met elkaar blenden ook, maar vooral ook dat ze songs uitgekozen hadden die echt wel werkten voor een concept als de Joe Singalong Party. Via Lola, over Country Roads kwamen we al snel aan bij de meewieger van de avond: 'Ik hou van u'. Zeker, zoals dat bij een concert of feestje met Vlamingen gaat, moest er ook nu weer dat eerste uur nog behoorlijk gesleurd en getrokken worden om de sfeer erin te krijgen in de Antwerp Expo, of hoe ze het zelf noemden: 'de mensen wakker maken' en dat lukte ook met Summer of '69 maar vooral met Wim Soutaers 'Allemaal'. Het was het eerste nummer van de avond dat stevig meegekeeld werd en de aanwezigen klapten ook twee keer in de handen wanneer de muziek daarom

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

vroeg.
Wat Hit me baby one more time tussen allerlei Jump/Spring-nummers kwam doen zoals Jump Around, Jump for Joy, Jump, Spring en ja ook – als je wil – Dancing in the dark van Bruce SPRINGsteen is me weliswaar een raadsel, feit is dat Bram en Lennert daarna dit onderwerp verlieten met de Twist, Great Balls Of Fire (voor het eerst zag ik daarbij de sparkulars op het podium in actie komen) en werd er stevig meegezongen op Een beetje verliefd terwijl de smartphonelichtjes bovengehaald werden tijdens Zij gelooft in mij.
Hun Clouseau-medley werd tijdens hun derde set best wel gesmaakt, maar het was toch vooral Het Smidje van Laïs dat je dan als een hoogtepunt kon rekenen. Aan de ingang, waar ik stond, was wat meer ruimte en dus zagen de volksdansers daar hun kans schoon om aan de choreo in duo's te beginnen. Leuk om zien was dat de twee vrouwelijke backing vocals meededen. Er werd trouwens wel vaker gedanst, op elk familiefeest heb je nu eenmaal een mengeling van verschillende types. Waren ook aanwezig in Antwerp Expo: de tooghangers en eters, een massa toeschouwers dat over de poten van de drangheken die voor de mengtafel struikelden, de zondeling die een babbeltje wou slaan met een van de technici achter de mengtafel omdat ie met zichzelf geen blijf wist of nog iets wou opsteken, de mensen die na enkele uren even op de grond gingen zitten, de die hard fans die op de eerste rij wilden staan, de rokers die buiten gingen socializen, diegenen die het allemaal liever wat vanop een afstand gadesloegen al dan niet met gekruiste armen (zoals ik) en je had dus ook de uitslovers die aan iedereen wilden tonen dat ze dansles volgen of gevolgd hebben. Dus ja, er werd getwist, er werd gejivet, er werd geslowd, gehakt, de polonaise werd ingezet op de tonen van Engelbewaarder en nog voor middernacht had ik al twee keer de Kuskesdans gehoord. De Joe Singalong Party had bij momenten kortom iets weg van een good old Chirofuif maar dan voor een ruimer doelpubliek én met live artiesten.
Bram en Lennert verklaarden meermaals hun liefde voor Joe. Dat deden ze door 'Alleen nog maar van jou' te veranderen in 'Alleen nog maar van Joe' tijdens Het is een nacht en daarna nog eens met 'Stapelgek op jou' dat 'Stapelgek op Joe' werd toen ze Suzanne zongen. Het was me net iets te veel van het goede, vooral omdat ze op korte tijd twee keer hetzelfde deden. Maar het is wel zo dat hun sets meer ambiance wisten te creëren dan die van alle andere samen.
Hoe feilloos Gustaph ook Careless Whisper van George Michael (met heerlijke bongo's en conga's) en zijn favoriet Eurovisiesongfestivalnummer Where are you now van Imaani (met geweldige bassolo door Stijn) zong, toch voelde je de sfeer dan wat inzakken tijdens de Joe Singalong Party terwijl dat bij Bram en Lennert wanneer die Robbie Williams' Angels brachten (begeleid door heerlijke elektrische gitaren die lekker mochten doorklinken) niet het geval was. Er werd dan zowel geslowd als luid meegezongen. Om maar te zeggen dat je voor een singalong concept, best ook gewoon je songkeuze daaraan aanpast. Hoe volkser hoe beter. Ook met Livin' on a prayer en Viva la vida scoorden Bram en Lennert bijvoorbeeld moeiteloos.
Toen Jan Bosman daarna vroeg om de nummer 1 van de Top 2000 mee te zingen, Eagles' Hotel California voelde je iets vergelijkbaars als met de ballads die Gustaph net had gecoverd. De song werd nauwelijks meegezongen. Laten we dan ook alsjeblieft stoppen om krampachtig op zoek te gaan naar een nieuwe nummer 1 om toch maar eens een nieuwe nummer 1 te hebben. Iedereen weet toch of zou toch stilaan mogen weten dat er slechts 1 song is die die hoogste ranking verdient en dat is uiteraard het tot spijt van wie het benijdt ongeëvenaarde Bohemian Rhapsody.
Bart-Jan Depraetere zag dan weer tijdens zijn dj-set nummers als Can't hold us, Flying high, YMCA, Bella Ciao, Follow the leader (inclusief massaal mee uitgevoerde choreo), Pump it up, Kernkraft 400, Walk on water/La Vache, en de Beatlesklassiekers Let it be en Hey Jude op een beat werken. Maar We like to party van de Vengaboys. Nee, dat nummer viel bij het publiek duidelijk op een koude steen.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

De eerste gastartieste op de Joe Singalong Party was LEEZ. Terecht werd zij aangekondigd als 'de zus van' maar hopelijk binnenkort dat hij beschreven wordt als 'de broer van' vermits ze straks misschien voor ons land naar het Eurovisiesongfestival mag. Feit was dat ook nu weer er niets af te dingen viel op LEEZ fenomenale live zang. Feilloos haalde ze haar hoge noten en haalde ze zelfs naar het einde toe van haar eerste single 'Who Will Be There (It's Me)' dat ze na het recentere Toxic Lullaby bracht stevig uit. Alleen was het niet echt de juiste plek om eigen (door de massa minder gekende) nummers te brengen wat je ook voelde aan de sfeer die wat inzakte terwijl LEEZ wél zwaar scoorde met een fenomenaal krachtig Nobody's wife waarin ze veel empowering stak. En ook Whitney Houstons I wanna dance with somebody bracht ze voortreffelijk. Alleen, en dat geldt eigenlijk voor de ganse avond, het klonk allemaal geweldig maar LEEZ bleef ook wat braafjes binnen de lijntjes kleuren. Het mocht gerust wat sexier of met een hoek af.
Een zelfde gevoel had ik bij Christophe Verholle wiens stemtimbre me doet denken aan dat van Nathaniel Rateliff. Zijn cover van Teddy Swims Lose Control was vocaal bijzonder goed. Maar ik miste theatraliteit, inleving om bijvoorbeeld op de knieën te gaan wanneer ie daarin 'On my kees' zingt. Tijdens Rolling in the deep van Adele ging ie wel in interactie met de Joe-luisteraars door de micro even naar hen te richten bij het refrein. Maar het is toch vooral het stevigere werk waarmee ie wist te scoren in de Antwerp Expo. Alive van Pearl Jam werd mede dankzij de elektrische gitaren en drums namelijk stevig meegezongen.
En dan net voor twaalven was het moment eindelijk daar dat Tony Hadley zijn best of bracht met True, Through the barricades (een song die nog steeds erg actueel is, die werd geschreven met Romeo en Julia in gedachten, twee geliefden uit twee rivaliserende bendes, waarbij hij hoopte dat mensen elkaar in de toekomst wat liever zullen zien, over de grenzen/barricades heen) en als afsluiter had ie Gold bij. Het viel me al op dat ie geregeld moest hoesten tussen nummers door en zelfs tijdens sommige songs. Nochtans klonk de stem van de 64-jarige Engelse popzanger aanvankelijk nog perfect. Hij haalde moeiteloos zijn hoge noten bij True dat gekenmerkt wordt door die heerlijke saxsolo, bleek bijzonder beleefd en zei zelfs 'Dankuwel' tegen de toeschouwers maar na 'Through the barricades' kwam het schorre in zijn stem toch geleidelijk aan wat meer door in Gold waarin ook het James Bond-thema steekt. Dat belette hem er echter niet van om die lange hoge eindnoot te halen ook al moest ie dan behoorlijk wat druk op zijn stembanden zetten.
Ook Tony Hadley zette dus een prachtig en vocaal bijzonder straf optreden neer, wat bij uitbreiding geldt voor alle vocalisten die ik tijdens de Joe Singalong Party aan het werk zag. Alleen moet het gezegd dat ik van Joe hou omwille van dat zekere tongue in cheek, ja wat witty gehalte van Raf, Rani, Sven en Anke. En dat miste ik toch net iets te veel in de Antwerp Expo. Het was zeer goed dus, maar opvallend braaf.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.